

Wass Albert: Mese a kis szürke nyúlról

Azzal kezdődött, hogy az egyik tündérke – az éppen, amelyik a gyöngyvirágban lakik – elvesztette a papucsát.

Hogy miképpen vesztette el, azt nem lehetett tudni. Egyszerre csak nem volt meg. Már ahogy általában az ilyen elvesztésekkel lenni szokott. Reggel föl akart kelni, hogy megmosdjék a harmatban, ami a gyöngyvirág széles levelein meggyűlt, s hát csak nem volt a papucs sehol! Pedig még egészen új papucs volt, szép fehér. Hullott gyöngyvirág-szirom kelyhéből készült.

Nocsak, keresni kezdte a tündérke a papucsot. Kereste mindenütt: a moha között, a fű szálak alatt, a szomszédos kankalinnál. Hiába. Nem került elő a papucs. Már reggel volt pedig, ébredezni kezdett az erdő. Az aransújításos napsugárfiúk is megérkeztek, és szegény tündérke szégyenkezett erősen, mert hát mégsem tündérhez méltó dolog ám mezítlábasan mutatkozni.

Arra jött a borz.

– Keresd meg, jó borz, a papucsomat – kérlelte a tündérke –, elvesztettem valahol és nem tudom meglelni!

De a borz rosszkedvű volt, és sietett haza, mert bántotta szemét a napfény.

– Én is elvesztettem a pápaszememet, mégsem keresem, mert sietek haza. Miért keresném éppen a te papucsodat?

Azzal elkocogott, és bebújt a barlangjába. Még a páfrányfüggönyt is jól összehúzta a bejárat előtt, hogy ne fájjon szeme a nap fényétől.

Ült a tündérke tovább a gyöngyvirág levelén, és búsulta a papucsát. Arra jött a vaddisznó.

– Keresd meg, jó vaddisznó, a papucsomat! Elvesztettem valahol, és nagyon búsulok érte!

– Én is elvesztettem az ásómat – felelte a vaddisznó –, mégsem keresem, mert nem érek rá. Inkább orrommal túrom föl a földet. Járj te is mezítláb.

Azzal sietett tovább a tölgyesbe, mert hallotta volt a mátyástól, hogy tavalyi makkot leltek ott a mókusok, és ha nem igyekszik, felfalják mind egy szemig.

Búsult tovább szegény kis tündér a gyöngyvirág levelén, búsult a papucsá miatt. Arra jött a róka.

– Keresd meg, jó róka, a papucsomat! – könyörgött hozzá. De a róka csak legyintett fölényesen nagy busa farkával.

– Hajjaj, nincs nekem időm effélére, lelkecském! Várnak a tyúkok a faluban! Én is elvesztettem a tarisznyámat, de inkább számban hordom föl rendre a tyúkokat, semhogy kereséssel töltssem a drága időt!

Azzal már ott se volt. Jött az őz.

– Keresd meg, jó őz, a papucsomat! Elvesztettem, látod, és nem tudom meglelni!

– Egyet se búsulj – vigasztalta a jószívű őz –, én is elvesztettem az agancsomat még a télen, és látod, már nő is helyébe másik! Nő majd a te lábadra is más papucs, bizonyára!

S ment tovább nagy büszkén a patakhoz, hogy megcsodálja vadonatúj agancsát a víz tükrében.

Hiába jött még arra a mókus, a sündisznó, meg a nyest: a mókus a maga diótörőjét kereste, a sündisznó elveszített néhány tüskét a hátáról, a nyest pedig kijelentette, hogy neki semmi köze ahhoz, amit mások elveszítenek. Mindenki ügyeljen a maga holmijára. Különben is, tette hozzá, ő a fákon jár, és ott amúgy sem lehetne papucsot keresni.

Szegény kis tündérke elkezdett keservesen sírni ott a gyöngyvirág levelén. Hát ahogy ott sírdogál, arra jön a kis szürke nyúl.

– Mért sírsz, szép tündér? Mi bánatod lehet? – csodálkozott a nyúl.

– Jaj, ne is kérdezd – szipogta a tündérke –, hogyné sírnék, amikor elvesztettem szép fehér selyempapucsomat, és senki sem akarja megkeresni!

– Ne sírj, na, ne sírj – szánta meg a jószívű kis nyúl –, majd én megkeresem!

– Igazán megtennéd? – derült föl a tündérke. – Jaj, milyen derék, jó kicsi nyúl vagy! Hát ha megtalálsz, én is készítek majd neked ajándékba egy papucsot, jó meletget, hogy ne fázzék télen a lábad! Jó lesz?

– Nagyon jó lesz – vidámodott neki a kis szürke nyúl –, bizony nem a legjobb dolog így mezítláb futkosni, különösen tél idején.

S azzal elindult, hogy megkeresse a tündérke papucsát.

Ugrált ide, ugrált oda, hajlongott, szimatolt alaposan, és jól megnézett mindent. Még a borz lakása előtt lévő páfrányfüggöny alá is bekukucskált.

– Mi dolgod itt? – mordult rá álmosan a borz, mert nem kedvelte, ha megzavarták pihenőjében.

– Bocsáss meg, tiszteletreméltó borz – mentegetőzött a kis szürke nyúl –, de a tündérke papucsát keresem. És ha én valamit keresek, akkor mindent megnézek.

– Azt bizony okosan teszed – békült meg a borz –, és ha már amúgy is benne vagy a keresésben, megkereshetnéd az én pápaszememet is, mert anélkül bizony bántja szememet a napfény.

– Megkeresem én szívesen – ajánlkozott a jószívű kis nyúl –, elhiszem bizony, hogy rossz lehet neked pápaszem nélkül.

S ment tovább, ment, szökdelt, bukdácsolt, keresett tovább.

Szembe jött a róka. Letette a tyúkot, amit a szájában hozott, és csodálkozva kérdezte:

– Mit művelsz, te nyúl? Csak ugrálsz ide, ugrálsz oda, mindenüvé bedugod az orrod! Miféle furcsa mesterségre tettél szert újabban?

– A tündérke papucsát keresem – felelte illedelmesen a kis szürke nyúl –, meg a borz pápaszemét. S ha én valamit keresek, akkor mindent jól megnézek.

– Azt bizony okosan teszed – bólintott a róka –, és ha már úgy benne vagy a keresésben, megkereshetnéd az én tarisznyámat is! Látod, számban kell cipeljem a tyúkokat!

– Az bizony gusztustalan lehet – sajnálkozott a jószívű kis nyúl –, de ne búsulj, majd én megkeresem szívesen a te tarisznyádat is.

Azzal keresett tovább. Minden lapi alá benézett, minden kis gödörbe beleszimatolt, minden követ körülugrált. Meglátta lent a pataknál az őz, és nagyon elcsodálkozott.

– Hát te ugyan mit csinálsz? – kérdezte. – Ilyet se láttam még, hogy valaki folyton csak ugrabugráljon ide-oda!

– Én bizony a tündérke papucsát keresem, kedves őz – felelte a kis nyúl –, meg a borz pápaszemét és a róka tarisznyáját. És ha én valamit keresek, akkor mindent jól megnézek. Nem láttad-e véletlenül valamelyiket ezek közül?

Azzal két lábra ágaskodott, gondteltlen és nagyon fontoskodva, hogy jobban láthassa az őzet. De az csak a fejét rázta.

– Nem láttam, nem bizony. Azonban elég bolond vagy, ha olyasmit keresel, ami elveszett! Én is elvesztettem az agancsomat, és látod, itt van újra a fejemen, anélkül, hogy kerestem volna!

S ezzel újra odahajolt a patak fölé, hogy tovább gyönyörködjék vadonatúj agancsában.

– Ilyet se hallottam még! – bámult el a kis szürke nyúl és még a füleit is megrázta néhányszor –, de azért én bizony csak keresek tovább, mert megkértek reá.

Azzal ment, szökdösött, bukdácsolt tovább. A tölgyesben ráröfönt a vaddisznó.

– Hé! Te ott! Te nyúl! Tán megbolondultál, hogy olyan furcsán szökdösöl elé-hátra?

– Nem én, tisztelt vaddisznó – felelte illedelmesen a kicsi nyúl. – Csak a tündérke papucsát keresem, meg a borz pápaszemét és a róka tarisznyáját. Bár az őz azt mondta, hogy nem kell keresni azt, ami elveszett, mert magától is megkerül, azért én mégis keresek, mert megkértek reá. S ha én valamit keresek, akkor mindent jól megnézek. Azért szökdösök annyit ide-oda!

– Hát az szép tőled – bólintott a vaddisznó is –, és ha már úgyis annyi mindent keresel, akkor megkereshetnéd az én ásómat is, mert bizony nem a legkellemebb foglalkozás orrommal ásni a földet.

– Bizony az nagyon kellemetlen lehet – sajnálkozott részvétellel a kicsi nyúl –, megkeresem én szívesen az ásódat is, hogy ne kelljen orroddal túrnod a földet.

S ment tovább, ugrált, bekukucskált a lapik alá, kövek mögé, megnézett mindent, jó alaposan.

Közben még összetalálkozott a mókussal, a sündisznóval és a nyesttel. Mindegyik elcsodálkozott, amikor meglátta, és mindegyik megkérdezte, hogy micsoda furcsa új mesterségre tett szert? A kis szürke nyúl pedig mindegyiknek hűségesen elmondta, hogy ő bizony a tündérke papucsát keresi, meg a borz pápaszemét, meg a róka tarisznyáját, meg a vaddisznó ásóját, s bár az őz ugyan azt mondta, hogy nem érdemes keresni, ő azért mégis keres, mert megkértek reá. S ha ő valamit keres, akkor mindent jól megnéz. Azért ugrál hát olyan különösen.

Erre aztán a mókus is megkérte, hogy keresné meg a diótörőjét, ha már úgy benne van a keresésben. A sündisznó megkérte, hogy keresse meg a tuskéit, amiket elveszített, a nyest pedig rábízta a tegnapi napot, hogy azt is keresse meg, ha már úgy szeret keresni, mert bizony elveszett, ámbár igen nagy szükség lenne reá.

A jószívű kis szürke nyúl ígéretet tett mindegyiknek. A mókusnak, hogy megkeresi a diótörőt, mert bizony nehéz lehet foggal törni a diót. A sündisznónak, hogy megkeresi az elveszett tuskéket, bár nincs egészen tisztában azzal, hogy mire valók. De mindenesetre rossz lehet, ha valakinek szüksége van rájuk, és nincsenek meg. A nyest kívánságán elbámult kissé, mert sehogyan sem tudta elképzelni, hogy miképpen vezíthette el valaki a tegnapi napot. De azért megígérte, hogy utána néz annak is.

Azzal ment, ugrált, hajlongott, szökdösött, bukdácsolt, kukucskált, szimatolt elé-hátra. S úgy estefelé valóban rá is bukkant a tündérke papucsára. Ott volt, nem is messzire a gyöngyvirágtól. Mindössze egy álmos hangya ráfeküdt aludni, és azért nem lelte meg hamarabb. Vitte nagy örömmel a tündérkének.

– Itt van a papucsod, ugye, hogy megleltem! Mert, ha én keresek valamit, akkor mindent jól meg is nézek! Azért találtam meg!

Hálálkodott a tündérke, odavolt a boldogságtól.

– Várj egy keveset, derék kis nyúl – mondta –, hadd készítem el én is számodra a jó puha papucsot, amit ígértem!

– Jaj, lelkecském – szabadkozott a nyúl –, nem maradhatok egy percet sem! Inkább visszajövök máskor a papucsért! Rengeteg sok mindent kell még megkeressek!

– Mi mindent? – csodálkozott a tündérke.

– Hogy mi mindent? Várj csak... – azzal a kis szürke nyúl elkezdte felsorolni a dolgokat, egyiket a másik után, mindazt, amit még reábiztak. Olyan fontoskodó ábrázatot vágott ehhez, mint azóta is minden nyúl, amikor erősen gondolkozik.

– Hát először is: a borz pápaszemét kell megkeressem. Aztán a róka tarisznyáját. A vaddisznó ásóját. A mókus diótörőjét, a sündisznó tüskéit és a nyestnek a tegnapi napot...

– Hát azt hogyan? – bámult rá a tündérke a gyöngyvirág leveléről.

– Mit tudom én – rázta meg a kis szürke nyúl a füleit –, de ne zavarj most az ilyen kérdésekkel, mert még elfelejték valamit...

Azzal sietett is tovább, mert jószívű kis nyúl volt, és nem akarta, hogy a többiek sokáig búsuljanak elveszett holmijuk miatt.

Azóta is folyton csak keres. Ha látod valahol, erdőszélen, tisztáson, figyeld meg: szökdös, bukdácsol, ide benéz, oda benéz, és ha valaki megkérdi, hogy miféle furcsa dolgot művel, akkor leül, és nagy fontoskodva felsorolja mindazt, amit még keresnie kell. Ilyenkor kissé ijedten néz maga elé, mert attól fél, hogy valamit talán elfelejtett.

A papucsot, amit a tündérke ígért neki, azóta régen megkapta már. Megnézheted, ott van a lábán. Nagyon szép szőrpapucs, puha, kényelmes és meleg. Szüksége is van reá szegény kis szürke nyúlnak, hiszen rengeteg sok keresnivalója van még, és papucs nélkül régen megfájdult volna már a talpa a sok ide-oda szökdöséstől.

Gondold csak el: a vaddisznó ma is az orrával túrja a földet szegény, tehát még mindig nincs meg az ásója. A róka tarisznyája se került elő, mert még mindig szájában hordja haza a tyúkokat. Fogával töri a diót a mókus is. Tehát eddig mindössze a borz pápaszemét és a sün tüskéit lelte meg a kis szürke nyúl. (Mert ugye látod, hogy a borz pápaszemet visel, és a sündisznó hátán ott vannak mind a tüskék?)

Ha azonban a többi elveszett holmit is sorra megtalálja, tehát a vaddisznó ásóját, a róka tarisznyáját és a mókus diótörőjét, szegény kis szürke nyúlnak még akkor se lesz ám nyugta! Szökdösnie kell szegénynek továbbra is, minden lapi alá bekukucskálni, minden kő mögé benézni, minden kis üreget megvizsgálni gondosan, mert hiszen még mindig ott lesz a tegnapi nap, amit a ravasz nyest reábizott!

Azt hiszem, okosan teszed, ha te is rábízod azt a ceruzát, amit a múlt héten elveszítettél.